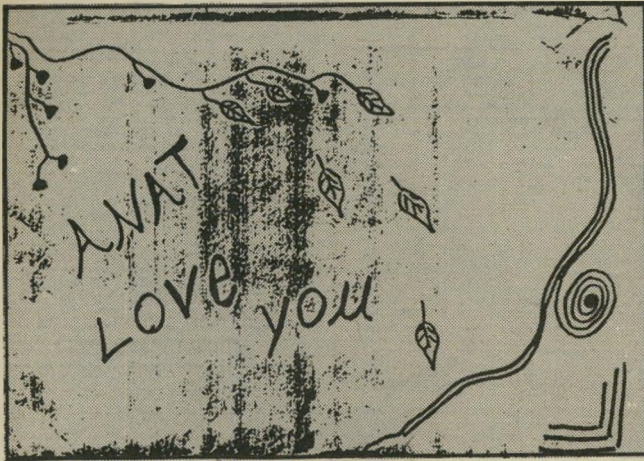

מיכתבי האהבה של ענת למוריס-אוביס:

קישוט למיכתב של ענת.
ענת אוהבת אותך...

שוב שאני אותך עליך כליכך בקלות. אני רוצה לגלות לך משהו, בתנאי שלא תכעס עליי אחריכך. לפני שהלכת למילואים חשבתי לנסוע לים. אמרתי לעצמי, מה יכול לקרות? אתה לא תרע. אבל ממי, זה כליכך אחרת כשאתה רחוק ממני? אני לא מסוגלת לעשות דברים שאתה לא אוהב, ובטח לא ללכת לים ולצאת מהבית, וזה מה שלימד אותי לקח לא לחשוב על דברים כאלה מלבד איתך. אתה יכול להאמין לי ולסמוך עליי שלא אעשה מעשים שירגונו אותך. אני מקווה לכתוב לך כל יום מה עשיתי באותו יום. אני רק מבקשת, מלאך, שתשמור על עצמך חוקחוק.

רציתי לומר לך שיש לי פה גדול, אבל אתה כבר יודע. כל מה שאמרתי לך היה בצחוק, כמוכן, שאני אכלה ואקח את זה בקלות. אבל כשאתה במילואים, ההיפך מזה הנכון. אני יושבת כל היום על קוצים. כל היום מסתכלת על התמונות שלך (כמה כבר יש לי). אתה כליכך חסר לי היום. כשעשיתי לי שלום מהאוטובוס, הרגשתי תי צביטה בלב. כשאתה רחוק ממני, כאילו חסר לי חלק מהגוף. אני לא יכר לה להסביר את זה. למרות שאני כליכך מרגיזה אותך בזמן האחרון, אני רוצה שתאמין לי שאני אוהבת אותך ופשוט לא מסוגלת לחיות בלעדך. אני רוצה להתחתן איתך, ואם לא תרצה, אל תחד

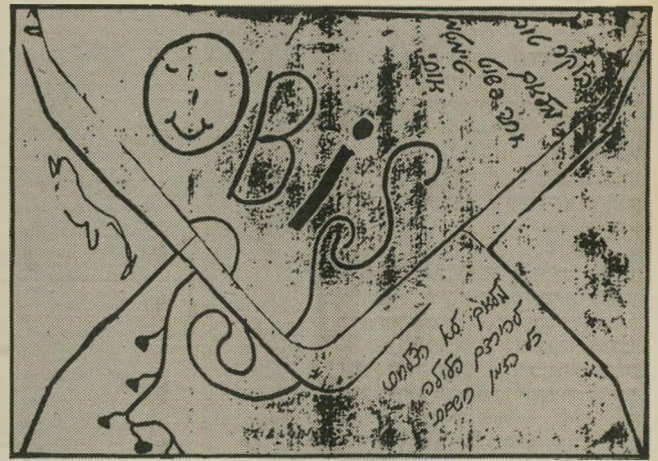
הרגשה שאף אחד לא מאמין לי בבית, ובצדק! אין לי תענות אל אף אחד מהבחינה הזאת. כל הזמן עולות לי בראש כל מיני אפשרויות: מה יקרה אם תעזוב אותי? או יקרה משהו בעקבות מה שקרה, ואז אני פשוט אשתגע, כי אני לא יכולה בלעדך...

אני כליכך מתגעגעת אליך וכליכך רוצה להיפגש איתך, רק חבל שלא תמיד יוצא מה שרוצים. אוכיס, לא משנה מה שיקרה, אתה תחכה לי. אני רוצה להתחתן איתך, יותר מכל דבר אחר שאני חפצה בו... אוכיס, אני מחכה ליום הזה שנוכל לראות את שנינו לבר בבית קטן מעץ, שאותו אתה בנית. עם איזה שלושה ילדים שתמיד רצית. וכשנתחתן, אני אהיה עם שיער ארוך ושימלה לבנה. אבל כל זה בגדר חלום, שמקווה ש' יתגשם.

הלוואי!!!
לילה טוב מלאך (מלאכים לא מתעצבנים), והרבה נשיקות. ותפסיק לקחת כל דבר ללב. אמרתי לך, אם תמשיך ככה, לא תחיה הרבה זמן, ואני האחרונה שתצצה שזה יקרה. כאהבה מהממי שלך.

נתי

אני כותבת לך עכשיו בשעה 7 (כבר 10 וחצי שעות עברו מאז שראיתי אותך לאחרונה). מצאתי זמן בין הספרים והמחברות, לאחר שגורע לי שאני נכחנת בהיסטוריה ביום שלישי. מקווה שתתקשר אליי היום, משום שאני חושבת שעוד מעט אתמוטט בגלל הגעגועים.

מיכתב של ענת.
בוקר טוב, מלאך...

אוהב אותי ומפחד עליי). אני אתקשר אליך היום בערב. תש' מור על עצמך בכדורגל. אני לא צריכה בעל שבור שכל הזמן מבקש מסאוו. להתראות ממי, שלך עד סוף החיים.

נתי

אוכיס, 1.2.84
אני כותבת לך עכשיו ב-7 בערב (לאחר שראיתי אותך לפני חצי שעה בסאונה). ניסיתי לעשות שיעורים, אבל לא הצלחתי להתרכז. אני מרגישה כואת מיואשת, ממש נמאס לי מהחיים. כל אחד רוחף את האף שלו לאן שלא צריך. יש לי

(ללא תאריך) אוכיס (ממי)
אני כותבת לך בשיעור קולנוע (מאור משעמם) ונורא מתגעגעת אליך. היום היתה לי שעה חופשית, ואני רני הלכנו אליך. אבל כמוכן שלא היית כבר בבית. חבלי! לקחתי לך זוג גרביים, כי הלכנו דרך הוואדי והגרביים שלי התרטבו. היום, כשדיברנו עם אמא שלך בבית, אז רני אמר לה: "לא ידעתי אף פעם שאוכיס כליכך עצבני". אז אמא שלך אמרה "רק מאז שהוא הולך עם נתי, הוא מפחד שהיא תדבר או תלך עם מישוה". זה עשה לי כזה טוב על הלב (שאתה

מיכתביו של מוריס לענת, לקרוביו ולכל העולם:

וגיסותיי לשמור על אמא חזק, ולא לעצבן אותה.

אוכיס

לסקררררר!
לכל אלה אשר לא מבינים וגם לא יבינו את פשר המעשה שעשיתי, אני כותב לכם כמה מישפטים לא שאני המצאתי, אלא שהם נמצאים בתורה, בשיריהשירים, וקוראים אותם כל יום שיש בבית-הכנסת: עזה כמוות אהבה קשה כשאל קינאה מים רבים לא יצליחו לכבות את האהבה ונהרות לא יטפפו אם יתן איש כל הון ביתו כאהבה, כוז יכזו לו. אוכיס

לעצמי.
אני לא יודע למה אני משחק אותה. ליד כולם אני נותן את ההרגשה כאילו לא קרה לי כלום, אבל כשאני לבר אני מרגיש את כל מה שעובר עליי, יושב בחושך ובוכה. כן, בוכה ובוכה כמו ילד קטן, כאשר רמותה של נתי עוברת לני גר עיני, ואותה תמונה נוראה עוברת למולי, אני מתכוון לתמונה איך שהיא נופלת לארץ כאשר הכדורים פגעו בה, ואותה צעקה מעירה אותי כל לילה. כן, לפני שהיא נפגעה היא צעקה צעקה שאי-אפשר לתאר אותה בכתב, אבל אני שומע ומרגיש את זה כל לילה. אבל אני ממשך לשחק אותה כאילו לא קרה לי כלום. לפעמים אני שואל את עצמי עד מתי, אוכיס, עד מתי? אבל אני מתגבר. כן, אני לא ידעתי, אני כנראה נחנתי בכוח פסי, ובעיקר בכוח נפשי חזק מאוד, וזה מה שמחזיק אותי שלא אשתגע. אני עובד על עצמי 24 שעות ביממה על-ימנת לא להשתגע ולא לעשות משהו נוסף, אבל עד מתי? אני מקוה שאני אצליח להתגבר על הכל עד שיתדרר משהו. אוכיס

שאני פוחד, אלא שאני רואה במישפט זה כעין מחזה או מישחק. כי כפי המאוננים נטויה לצד מישפחתה, וזה עלול להיות מישפט לא צודק, כי לפי

מלכה (צוחק) בכניסה לבית-המישפט. אני עובד על עצמי על-ימנת לא להשתגע...

היא פשוט חיפשה להתחיל איתי ולהעלות לי את הסעיף לראש. אני פשוט הייתי יוצא מהכלים, ותאמינו או לא, לא נהנית מזה, וכל פעם שזה קרה ביקשתי סליחה ואפילו התחנתי אליה שתסלח לי.

אבל הבעיה היא שנתי שכחה כמה אני זקוק לה, פשוט כן, זקוק לה מאוד. מכיוון שבגללה שיניתי את כל צורת-חיי וחיייתי לפי רצונה. אני פשוט לא יכול לחיות ולעבוד, למרות שהיא גרמה לי עוול כבד. וזה הרבה המקשה לי לעזוב אותה לנפשתי, כמו שהיא מבקשת.

(מיומנו של מוריס לאחר הרצת):
לכל המעוניינין!
מכיוון שאני לא עומד להסגיר את עצמי, וגם כאשר ניסו לתפוס אותי אני לא אתן שיקחו אותי חי על-ימנת שיעמידו אותי למישפט, לא מכיוון

נתה לי עורף, למרות מה שעשיתי לה. כן, עשיתי גם דברים שלא הייתי צריך לעשות, כמו להרכיז לה, אבל פשוט לא יכולתי היא הגורמת לזה.

לפני הרצח). יום שישי, 18.1.85
סוף-סוף בטיבעון. הגעתי ביום חמישי, ולמרות שהייתי כליכך עייף, חיפשתי את נתי שלי. סיררתי ליד הבית וראיתי את החדר שלה מואר. כליכך התרגשתי, עד שהתיישבתי לי בחוץ, באותו מקום שהיינו יושבים, אני ונתי שלי, ובכיתי.

אני יושב לבר בדירה ובוכה. לא תאמינו, אבל אני בוכה ולא יכול להפסיק אפילו ברגע זה. נסעתי לנתי שלי לבסיס, אבל כמו שצפיתי, נתי שלי החליפה מישמרת עם חברה ונסעה הביתה לשבת.

כמו שאתם רואים, חורתי ישר לבית שלה, שכנתי בין העשבים כגשם עד שההורים שלה ייצאו, ואז אולי אני אצליח לדבר איתה או לפחות לראות אותה. אבל בשעה 8 דופק בלתי איוה בחור. אני חושב ששמעתי אפילו את שמו, משהו כמו גיל. לא פחות ולא יותר, נתי שלי פותחת את הדלת ואומרת לו: "אהלן", כמו שהיתה אור מרת לי בהתחלה.

ממש באותו רגע הרגשתי כמו סכין בלב. התאפקתי לא לצאת ולצעוק לה משהו. בשעה 8:45 יצאה יחד עם אמה ואותו בחור לרכב חדש, שאני לא מכיר. נשארתי וחיכתי עד שעה 24, לראות אם נתי שלי תבוא. אבל מכיוון שהיה חושך, לא הצלחתי לראות. אז כרגע אני יושב וחושב איפוא נתי שלי בשעה כזאת, ועם מי, ומה היא עושה ברגע זה כאשר מה אני מעשן לי... מה שהכי מעצבן אותי זה שכולם אומרים לי לצאת מזה. הם פשוט לא מכינים מה אני מרגיש, ופשוט אני לי חשק לספר לכל אחד מה אני מרגיש. אני פשוט ממורמר מהחיים, ואני חושב כל רגע אם לעשות זאת או לא. כן, כן, אני מתכוון פשוט להתאכזר, אבל לפני כן להרוג את נתי איתי. כי היא הגורם העיקרי למצב בו אני שרוי. את נתי אני אהבתי, אוהב ואמשך לאהוב כ עוד אני חי. אבל היא היפ'

(מיכתב שכתב מוריס לענת בחר-דש מאי 1984. אחרי שנפצעה בת-אוטו-דורכיס).
לממי הכי חמודה ואהובה שלי, דבר ראשון אני מאחל לך הבראה מהירה וחזרה לתלם כמה שיותר מהר (אני מקווה שאת יודעת לאיזה תלם). נתי, אני רוצה לכתוב לך כמה דברים חשובים, לפחות לי, ונתחיל בזה, נתי, אני נורא מצטער על הערב ההוא, ואני בטוח שזה לא יקרה עוד פעם, אלא אם כן...

נתי, ממש קשה לי לכתוב מה אני מרגיש, אבל אני אנסה. אני נורא מפחד שאת תעזבי אותי עקב לחץ מצד ההורים והאחים שלך. אבל אם את אוהבת אותי, אל תעשי זאת. עלול לקרות דבר איום ונורא:
נתי, את יודעת טוב שאני ממש לא יכול בלעדך, ואם אני אומר לך שכן, אז אני פשוט משקר לך.
נתי, אני חושב שזה הרגע לומר להורים לאחים שלך את האמת על שנינו, ובפסיק לשקר להם. נתי, אני כליכך בטוח שאת תעזרי לי בזה, פשוט תתאזרי בקצת כוח ורצון ותאמרי להם הכל, כולל התיכוננים שלנו והחלומות שלנו, פשוט בלי להתכייש. כי את כבר ילדה גדולה.
נתי, אני ממש מתגעגע אלייך, ותרדעי לך שאת כל היום איתי, ואין לך מה לחשוש מזה שאני אתחיל עם אחרת, כי אין יקרה לי וחשבה לי ראוהבה יותר ממך. תחשבי קצת עליי, ועל המצב בו אני שרוי. נתי, אני מרגיש את עצמי כמו פצצה שעומדת כל יום להתפוצץ, אבל אני מונע בערדה, בזה שאני חושב ומשכנע את עצמי שאת תעזרי לי בזה, וחס וחלילה לא תעזבי אותי.
נתי, אז לילה טוב, והרבה-הרבה נשיקות ותוצאות טובות.
אם אני אוהב, אז זו רק את אם אני מת, אז זה רק עלייך ואם אני אתחתן, אז רק איתך!! אוכיס